

Ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος: Είναι δυνατόν ο ορθολογισμός να οδηγεί σε παράλογες πράξεις; (Απόστολος Παπαδημητρίου)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 11 Μαΐου, 2015

Συμπληρώθηκαν

70 έτη από την λήξη του Β΄ παγκοσμίου πολέμου στο ευρωπαϊκό έδαφος. Οι λαοί καταπληγωμένοι από τις συρράξεις θρηνούσαν 55 περίπου εκατομμύρια νεκρούς και ήσαν υποχρεωμένοι να ανασυγκροτηθούν, καθώς σχεδόν όλες οι υποδομές είχαν καταστραφεί και το ζωικό κεφάλαιο είχε αφανιστεί. Στη Δύση, η οποία προκάλεσε την τρομακτική αυτή σύγκρουση (η Ιαπωνία είχε ήδη εγκολπωθεί τις «αξίες» της), περισσή είναι η καύχηση για τον ορθολογισμό, τον οποίο καλλιέργησε κατά την περίοδο της νεωτερικότητας, με βάση τον οποίο έθεσε, όπως καυχώνται οι οπαδοί της, στο περιθώριο τον ανορθολογικό τρόπο σκέψης και ενέργειας των ανθρώπων κατά το παρελθόν! Τί θα ανέμενε ο κοινός νους ως ευεργέτημα του ορθολογισμού, αν μη την ειρηνική συνύπαρξη των λαών, αν γι' αυτήν επαρκεί η κοινή λογική; Και όμως άγριοι υπήρξαν και οι δύο πόλεμοι του 20^{ου} αιώνα, μάλιστα ο δεύτερος τρομακτικά αγριότερος του πρώτου!

Οι

αναλυτές, υπό τη επήρεια της υλιστικής φιλοσοφίας, ερμηνεύουν τις ανθρώπινες ενέργειες προβάλλοντας ως μόνο κίνητρο το οικονομικό! Όμως με τον τρόπο αυτό σκέψης και ο πόλεμος είναι λογική ενέργεια, αν αποκομίζει οφέλη σ' εκείνον που τον κηρύσσει! Όσο και αν φαίνεται αστείος ο συλλογισμός, εξέταση σε βάθος φανερώνει περίτρανα ότι η λογική δικαιώνει ακόμη και την αθλιότερη κίνηση του ανθρώπου, αν από την ανάλυση απουσιάζει η ηθική κρίση της ενέργειας. Βέβαια αντιμέτωπος ο άνθρωπος με τη συμφορά του πολέμου σπεύδει εκ των υστέρων να καταδικάσει την αγριότητα, που πολλοί επιδεικνύουν κατά την διεξαγωγή του πέφτοντας από αντίφαση σε αντίφαση.

Ας

εξετάσουμε τα συμβαίνοντα με νηφαλιότητα και χωρίς προκατάληψη. Ο άνθρωπος της

νεωτερικότητας καυχάται πέρα από τη λογική συγκρότηση της σκέψης του και για την ανακάλυψη και διατύπωση των δικαιωμάτων του ατόμου (καθώς αγνοεί το πρόσωπο), των στερημένων κατά βάνουσο τρόπο κατά το παρελθόν! Σύμφωνα με την αστική υλιστική φιλοσοφία, την οποία εν πολλοίς αντιγράφει και η μαρξιστική, τα δικαιώματα είναι θεμελιωμένα στο φυσικό δίκαιο! Αυτή είναι η κορύφωση της

τραγωδίας του ανθρώπου της αποστασίας και της απόρριψης του θείου δικαίου στο όνομα της λογικής. Το φυσικό δίκαιο είναι ανύπαρκτο και τα πάντα γύρω από αυτό έωλα, έπεα πτερόεντα. Το φυσικό δίκαιο είναι η συγκαλυμμένη μορφή του δικαίου του ισχυρού, το οποίο, αν και διαχρονικά καταγγέλλεται, είναι το μόνο σε ισχύ. Ο Φιοντόρ Ντοστογιέφσκυ έγραψε ότι «χωρίς Θεό όλα επιτρέπονται» (Αδελφοί Καραμαζώφ). Ασφαλώς θα τον αντικρούσουν εκείνοι, που υπεραμύνονται της διακήρυξης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των καταστατικών αρχών των διεθνών

οργανισμών (ΚΤΕ, ΟΗΕ)! Όμως μόνον άνθρωποι από άλλον πλανήτη, αγνοούντες την γήινη ιστορία των τελευταίων αιώνων, θα εντυπωσιάζονταν από τις αρχές αυτές και διακηρύξεις. Ο λογικός άνθρωπος χωρίς ηθική συγκρότηση όχι μόνο απέτυχε παταγωδώς να βελτιώσει τα πράγματα, αλλά απεναντίας έδωσε το δικαίωμα σε κάποιους νεότερους φιλοσόφους να διατυπώσουν τη θεωρία του παραλόγου. Αλλά μ' αυτήν δίδεται πρώτη τάξεως συγχωροχάρτι στους δράστες πληθώρας εγκλημάτων κατά

της ανθρωπότητας. Ο σύγχρονος άνθρωπος δεν είναι παράλογος, είναι εμπαθής.

Ευτυχώς

υπάρχουν κάποιοι διανοητές, οι οποίοι αποφεύγουν να εκτίθενται ανεπανόρθωτα προβάλλοντας απόψεις ευτελείς και φαιδρές. Ένας από αυτούς είναι ο διαπρεπής Γάλλος **υλιστής** διανοητής και φιλόσοφος Αλμπέρ Καμύ (τιμημένος με το βραβείο Nobel λογοτεχνίας). Αποσπάσματά του έργου του «Ο επαναστατημένος άνθρωπος» παραθέτουμε στη συνέχεια:

*«Θα μπορούσαμε ν' αποδείξουμε επίσης ότι δεν υπάρχουν παρά μόνο δύο δυνατοί κόσμοι για το ανθρώπινο πνεύμα, ο ιερός (ή για να μιλήσουμε με χριστιανικό λεξιλόγιο ο κόσμος της θείας χάρης) κι ο κόσμος της εξέγερσης. Η εξαφάνιση του ενός ισοδυναμεί με την εμφάνιση του άλλου, αν και αυτή η εμφάνιση μπορεί να γίνει κάτω από συνταρακτικές μορφές. Κι εκεί ακόμα ξαναβρίσκουμε το **Όλα ή τίποτα**. Η επικαιρότητα του προβλήματος της εξέγερσης οφείλεται σήμερα στο γεγονός ότι ολόκληρες κοινωνίες θέλησαν να απομακρυνθούν από το ιερό. Ζούμε σε μια δίχως ιερό και απαραβίαστο ιστορία... Μπορούμε, μακριά από το ιερό και τις απόλυτες αξίες, να βρούμε κανόνες μιας συμπεριφοράς; Αυτή είναι η ερώτηση που θέτει η εξέγερση».*

Την

απάντηση των πλείστων τη δώσαμε ήδη: Είναι το φυσικό δίκαιο των αρχών και των διακηρύξεων. Όμως ο Καμύ δεν ικανοποιείται μ' αυτήν την απόκριση και συνεχίζει με τις ακόλουθες σκέψεις:

«Από τη στιγμή που ο άνθρωπος υποβάλλει τον

Θεό σε ηθική κρίση, τον σκοτώνει μέσα του. Ποιο είναι τότε το θεμέλιο της ηθικής; Αρνούνται τον θεό στο όνομα της δικαιοσύνης, νοείται όμως η ιδέα της δικαιοσύνης χωρίς την ύπαρξη του Θεού; Μήπως βρισκόμαστε σε παραλογισμό; Είναι

ο παραλογισμός που αντιμετωπίζει ο Νίτσε. Για να τον ξεπεράσει ευκολότερα, τον ωθεί ως τα άκρα: η ηθική είναι το τελευταίο πρόσωπο του Θεού που πρέπει να καταστρέψουμε πριν να το ξαναφτιάξουμε. Ο Θεός τότε δεν υπάρχει και δεν εγγυάται πια την ύπαρξή μας. Ο άνθρωπος πρέπει να αποφασίσει να δράσει για να υπάρξει».

Αν

δεν νοείται, και πράγματι δεν νοείται, δικαιοσύνη χωρίς την ύπαρξη του Θεού, ασφαλώς είναι χωρίς θεμελίωση και σαθρό όσο και ο ιστός της αράχνης το φυσικό δίκαιο. Η όποια ηθική των αρχών και διακηρύξεων υποκρύπτει, κατά τον Νίτσε, μεταφυσική πίστη και πρέπει να καταπολεμηθεί. Αυτό επιχείρησαν οι εγκληματίες Ναζί χωρίς βέβαια να θεωρείται ο Νίτσε ξεκάθαρα ηθικός αυτουργός των κακουργημάτων που διέπραξαν κατά της ανθρωπότητας. Ο Ντοστογιέφσκυ δικαιώθηκε

και δικαιώνεται πανηγυρικά, καθώς και οι νικητές του πολέμου, της ετερόκλητης ψευδούς συμμαχίας, φορείς του ίδιου πολιτισμού διέπραξαν και διαπράττουν φρικτά εγκλήματα, για τα οποία δεν απέδωσαν λόγο με βάση τις αρχές και διακηρύξεις που υπέγραψαν, επειδή ακόμη δεν έχουν ηττηθεί. Ο Αννίβας είχε ειπεί: Αλλοίμονο στους ηττημένους!

Πάντως

στον ορυμαγδό των γεγονότων με την αποχώρηση των «χριστιανών» από το προσκήνιο

της ιστορίας (άρνηση του ιερού) κάποιοι, ελάχιστοι έστω, παρέμειναν πιστοί στο χρέος καταθέτοντας τη μαρτυρία τους και οδηγούμενοι στο μαρτύριο. Παραθέτω επιστολή προς τους γονείς του του μελλοθανάτου Αλεξίου Σμορέλ, ορθοδόξου φοιτητού και μέλους της αντιναζιστικής οργάνωσης της Γερμανίας «Λευκό ρόδο»:

«Αγαπητοί μου πατέρα και μητέρα. Με το θέλημα του Θεού σήμερα η επίγεια ζωή μου θα κλείσει για να πάω σε μια άλλη, η οποία δεν θα έχει τέλος και στην οποία θα ξανασυναντηθούμε. Ας είναι αυτή η μελλοντική συνάντηση η παρηγοριά και η ελπίδα σας. Δυστυχώς αυτό το χτύπημα θα είναι πολύ βαρύτερο για σας παρά για μένα, διότι φεύγω με τη βεβαιότητα, ότι με βαθιά πεποίθηση υπηρέτησα την αλήθεια. Όλα αυτά με αφήνουν με ήρεμη συνείδηση, παρ' όλο που η ώρα του θανάτου μου πλησιάζει. Σκεφθείτε τα εκατομμύρια των νέων που έχασαν τη ζωή τους έξω στα πεδία (των μαχών). Η μοίρα τους είναι εξίσου και δική μου».

Όχι,

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

άγιε πλέον (της ρωσικής Εκκλησίας) Αλέξιε Σμορέλ. Η μοίρα τους δεν ήταν και δική σου. Οι πλείστοι από εκείνους έπεσαν χωρίς νόημα, γιατί δεν τους δίδαξαν τον Θεό ως αγάπη. Εσύ θυσιάστηκες από αγάπη στο ανθρώπινο πρόσωπο, όπως σου είχε διδάξει η ευσεβής μητέρα σου.

"ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ"